

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Blanky Fauré ve věci

žalobce: **D. H.**, narozený X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
sídlem Vodičkova 709/33, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta ve věcech služebního poměru**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016, č. j. PPR-23975-22/ČJ-2014-990131

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 19. 4. 2016, č. j. PPR-23975-22/ČJ-2014-990131, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 9 800 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení v záhlaví konkretizovaného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí ředitele Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 5. 9. 2014, č. 1412/2014 (dále též „rozhodnutí služebního funkcionáře“) tak, že do rozhodnutí služebního funkcionáře doplnil ustanovení § 181 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „ZSP“), snížil rozsah nařízené služby přesčas v důležitém zájmu služby konané podle § 54 odst. 1 ZSP v roce 2011

z původního rozsahu 118 hodin na rozsah 108,5 hodin, a uplatněnou námitku promlčení namísto „od 1. 1. 2010 do 17. 12. 2010“ omezil na dobu „od 1. ledna do 31. srpna 2010“.

2. Rozhodnutím služebního funkcionáře byla žalobci zamítnuta žádost o poskytnutí služebního příjmu za nařízenou službu přesčas pod bodem I. v důležitém zájmu služby konané podle § 54 odst. 1 ZSP v listopadu 2010 v rozsahu 6,5 hodiny, v roce 2011 v rozsahu 118 hodin a v roce 2012 v rozsahu 89 hodin a pod bodem II. konané podle § 54 odst. 1 ZSP v kalendářním roce od 1. 1. 2010 do 17. 12. 2010 namítl služební funkcionář promlčení, jelikož lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí podle § 207 odst. 1 ZSP 3 roky, není-li stanoveno jinak, která marně uplynula dne 17. 12. 2013.
3. V podané žalobě nejprve žalobce upozorňuje, že dne 18. 12. 2013 požádal o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas za roky 2010 až 2012 nařízenou mu v rozporu s ustanovením § 54 odst. 1 ZSP, ve věci však bylo rozhodnuto služebním funkcionářem až po 10 měsících a žalovaný rozhodl po dalších 19 měsících.
4. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá, že žalovaný ignoroval námitku, v níž žalobce nesouhlasil se služebním funkcionářem, který v rozhodnutí uplatnil námitku promlčení s odkazem na § 207 odst. 1 ZSP, k němuž dovedl, že 3 letá lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru marně uplynula dne 17. 12. 2013. Všechny žalobcovy nároky vzniklé do dne 17. 12. 2010 považoval proto za promlčené. Služební funkcionář současně uvedl, že „s ohledem na institut promlčení a ekonomiku řízení nebylo ani prokazováno, že nařízená služba přesčas do konce měsíce srpna 2010 byla nařízena v důležitém zájmu služby“. Dále v odůvodnění služební funkcionář uvedl, že „za období září až prosinec 2010 byl žadateli nařízen výkon služby přesčas pouze dne 14. 11. 2010“. Podle žalobce bylo nutné podle § 125 odst. 1 ZSP do doby, v níž byla konána služba přesčas, zahrnout také měsíc srpen, ve kterém dne 28. 8. 2010 konal službu přesčas v rozsahu 5 hodin, jelikož nárok na služební příjem za službu přesčas je možné poskytnout v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas.
5. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce nesouhlasí se žalovaným, který rozhodnutí služebního funkcionáře považoval za řádně odůvodněné a v souladu se závěrem rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11 /20123-41, když uvedl, že „nařízena práce přesčas v důležitém zájmu zajištění služby ICP – blídkové služby, plynulého odbavování v 1. oddělení“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že při nařizování služby přesčas zohlednil situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 ZSP (např. momentální indispozice či absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů či předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací), a uvedl příklady nepřítomnosti příslušníků ve směně. Žalobce se s tímto neztotožňuje a poukazuje konkrétně na den 18. 9. 2011, kdy mu byla nařízena služba přesčas, jelikož ve směně tohoto dne chybělo čtyřicet šest příslušníků k zajištění běžného chodu služby. Z uvedeného počtu příslušníků bylo sedm uznáno neschopnými výkonu služby pro nemoc nebo úraz (nikdo z nich ve dni předcházejícím danému dnu služby), další tři čerpali služební volno, dalších sedmáct čerpalo dovolenou, jeden byl vyslán na ozdravný pobyt a zbývajících osmnáct bylo vysláno na studijní pobyt. Žalobce konstatuje, že obdobně i v jiných dnech žalovaný nařizoval službu přesčas, k čemuž odkazuje na poznámku npor. T. z výpisu z Aktualit 1. oddělení na ICP Praha Ruzyně ze dne 4. ledna 2012 „vzhledem k personálnímu stavu II. oddělení lze předpokládat, že tento počet policistů na přesčas se bude pravidelně opakovat, proto počítejte, že se postupně na tyto přesčasy vystřídáte všichni. Pro začátek, pokud se nenahlásí dostatečný počet policistů, budu velet ty, kteří měli nejméně přesčasů za rok 2011.“.

Podle žalobce uvedené odůvodnění žalovaného nelze vnímat jako neočekávanou situaci, ani se nejedná o výjimečný případ a na danou věc proto nedopadají závěry shora zmiňovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

6. Žalobce dále nesouhlasí s žalovaným, že plánované čerpání dovolené s několikadenním či několikátýdenním předstihem, lze považovat za nepředvídatelnou okolnost. V napadeném rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že *„k případům, kdy bylo určeno čerpání dovolené, odvolací orgán pokládá za nutné uvést, že plány služeb vedoucí příslušník vytváří do 25. dne předchozího měsíce, před měsícem, ve kterém má být služba vykonána (viz § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru). Povinnost fixovat takto naplánované směny ke dni 25. předchozího kalendářního měsíce byla vedoucím příslušníkům stanovena až od měsíce září 2012. Nicméně povinnost směny dopředu naplánovat na měsíc dopředu plyne z § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru. Takže pokud příslušník požádal o určení dovolené po datu 25. předchozího kalendářního měsíce či v měsíci, kdy dovolenou čerpal, jedná se o dovolenou dopředu nepředvídatelnou, na což pamatuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu Ads 11/2013-41 ze dne 23. května 2013, v němž je uvedeno, že „Jedná se tedy o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 služebního zákona...“. Jak je ze shora provedené analýzy zřejmé, k takovým situacím docházelo ve většině přezkoumávaných případů.“* Žalobce proto dovozuje, že služební funkcionář ani žalovaný nedodrželi povinnost uloženou jim ustanovením § 180 odst. 1 ZSP, obě rozhodnutí vycházejí z nesprávného právního posouzení věci a jsou v rozporu s § 181 odst. 2 písm. a) ZSP.
7. V písemném vyjádření žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že zjistil skutkový stav věci, o němž nemá důvodné pochybnosti. Spisový materiál obsahuje podklady vztahující se ke konkrétním důvodům nařizování výkonu služby přesčas žalobci. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že žalovaný zjistil stav věci a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 až 26 a v rozhodnutí služebního funkcionáře na str. 6 až 12 se s jednotlivými hodinami služby přesčas vykonanými žalobcem v dotčeném období vypořádal a ve světle judikatury uvedl konkrétní důvody, pro které byla služba přesčas žalobci nařízena. V převážné většině případů, kdy žalobce vykonával službu přesčas za nepřítomné příslušníky, byla kumulace nepřítomnosti několika příslušníků v jeden den nebo mimořádnost požadavku jiného příslušníka na udělení dovolené, která nebyla předem plánována.
8. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že podle § 125 odst. 1 ZSP má příslušník nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná, jestliže mu bezpečnostní sbor neposkytne náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době. Nárok na poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas proto vzniká prvním dnem 4. kalendářního měsíce následujícího po výkonu služby přesčas. Žalobce svůj nárok uplatnil u služebního funkcionáře podáním ze dne 17. 12. 2013, lze proto podle § 207 odst. 1 ZSP dospět k závěru, že jsou promlčeny všechny nároky za službu přesčas konanou do konce srpna 2010. Vzhledem k uplatněné námitce promlčení nebylo v dané věci nezbytné se zabývat výkonem služby přesčas v období od 1. 1. 2010 do 31. 8. 2010.
9. Ke druhému žalobnímu bodu žalovaný poukázal na to, že žalobce je zařazen v inspektorátu cizinecké policie na mezinárodním letišti Praha Ruzyně. Výkon jeho služby spočívá v zabezpečení ostrahy a ochrany státní hranice ČR, v kontrole a pasovém odbavení občanů EU a cizinců ze zemí mimo EU, v provádění ochrany civilní letecké dopravy a zabezpečení ochrany veřejného pořádku na celém území letiště. Každý chybějící příslušník

ve výkonu služby má za následek např. snížení počtu obsazených odbavovacích přepážek, tím i prodloužení doby odbavení cestujících, což může v konečném důsledku vést ke zpoždění odletů některých spojů, a nebezpečí reálných ekonomických škod. Zájem na zajištění úkolů žalobcova útvaru lze označit za důležitý zájem služby ve smyslu § 54 odst. 1 ZSP. Žalobcův útvar patří k organizačnímu článku, v němž nařizování služby přesčas ovlivňuje mnoho proměnných prvků, takové lze stěží dopředu předvídat. Pro nahodilé události útvar nemůže mít v záloze příslušníky pro případné nasazení, neměl by pro ně při běžném výkonu využití. Plány služeb v souladu s § 53 odst. 1 ZSP vytváří vedoucí příslušník do 25. dne předchozího kalendářního měsíce, ve kterém má být služba přesčas vykonána. Pokud příslušník požádal o určení dovolené po datu 25. předchozího kalendářního měsíce či v měsíci, kdy dovolenou čerpal, jedná se o dovolenou dopředu nepředvídatelnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, kdy jednotliví příslušníci žádali o určení dovolené. Nastalou situaci proto nebylo možné v souladu se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41, předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny, v daných případech bylo nutné postupovat podle § 54 odst. 1 ZSP. Na nařízení služby přesčas se podle § 171 písm. h) ZSP nevztahuje řízení ve věcech služebního poměru, lze proto podle judikatury akceptovat rámcové uvedení důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o důvodu, například v knize služeb. V napadeném rozhodnutí byl v dané věci učiněn přezkoumatelný závěr, které hodiny přesčas byly žalobci nařizeny v důležitém zájmu služby ve smyslu § 201 odst. 1 ZSP. Odůvodnění napadeného rozhodnutí se zabývá obsazeností služebních míst žalobcova útvaru. Nastavené počty systemizovaných služebních míst v systemizaci plánovaných míst útvaru jsou stanoveny tak, aby v běžném výkonu služby nemusela být nařizována služba přesčas za nepřítomné příslušníky, pokud není předkročena optimálně nastavená hranice zastupitelnosti. V okamžiku, kdy se krátkodobě, neočekávaně a výjimečně změni běžné podmínky výkonu služby, jde o vybočení z normálního stavu. Nařizování služby přesčas v žalobcově případě řešilo krátkodobé a neočekávané výpadky jiných příslušníků. Podle žalovaného služební funkcionář dostal své povinnosti a v případě žalobce zjistil a doložil důvody nařízení každé hodiny služby přesčas, které podložil podkladovými materiály založenými ve správním spise a uvedl je v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Po jejich posouzení služební funkcionář dospěl k závěru, že je lze podřadit pod důvody výkonu služby přesčas v důležitém zájmu služby ve smyslu § 54 odst. 1 ZSP a § 201 odst. 1 ZSP. Požadavky vyplývající z judikatury byly v předmětné věci reflektovány v rozhodnutí služebního funkcionáře, tak i v napadeném rozhodnutí.

10. V podané replice žalobce na své argumentaci setrval.
11. Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“ či „soud“) o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť k tomuto postupu shledal za splnění podmínky § 76 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“)
12. Městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Městský soud v Praze vycházel z následující právní úpravy v rozhodném znění:
14. Podle § 54 odst. 1 ZSP „[p]říslušníkovi lze v důležitém zájmu služby nařídit výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.“ Podle druhého odstavce tohoto ustanovení „[j]estliže bude vyhlášen krizový stav podle zvláštního právního předpisu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu, lze příslušníkovi nařídit po dobu krizového

stavu a nebo po nezbytnou dobu ve veřejném zájmu službu přesčas i nad rozsah stanovený v odstavci 1.“

15. Podle § 112 odst. 2 věty první ZSP „*[p]říslušníkovi je stanoven služební příjem s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce.“*
16. Podle § 125 odst. 1 ZSP „*[p]říslušník má nárok na náhradní volno za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce. Neposkytne-li bezpečnostní sbor příslušníkovi náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době, má nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná.“*
17. Podle § 175 odst. 5 ZSP „*[s]lužební funkcionář je povinen rozhodnout o podání do 30 dnů a ve složitějších případech do 60 dnů od jeho doručení.“*
18. Podle § 190 odst. 8 věta první ZSP „*[o]dvolací orgán je povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání.“*
19. Podle § 206 odst. 1 ZSP „*[p]rávo se promlčí, jestliže nebylo uplatněno ve stanovené lhůtě. K promlčení práva se přihlídně jen v případě, že bezpečnostní sbor nebo účastník, vůči němuž se právo uplatňuje, se práva promlčení dovolá. Promlčené právo nelze v takovém případě přiznat.“*
20. Podle § 207 odst. 1 ZSP „*[l]hůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí 3 roky, není-li stanoveno jinak.“* Podle druhého odstavce tohoto ustanovení „*[l]hůta pro uplatnění nároku na jednotlivá opětuující se plnění činí 3 roky ode dne jejich splatnosti.“*
21. Městský soud považuje za vhodné se nejprve vyjádřit k upozornění žalobce, že ačkoliv podal dne 18. 12. 2013 předmětnou žádost, bylo o ní rozhodnuto služebním funkcionářem až po 10 měsících a žalovaným až po dalších 19 měsících.
22. K uvedenému lze konstatovat, že městskému soudu byla dne 23. 4. 2014 doručena žaloba na ochranu proti nečinnosti služebního funkcionáře ze dne 15. 4. 2014, kterou se žalobce domáhal vydání rozhodnutí služebního funkcionáře. Tuto žalobu soud dne 29. 7. 2014 pod č. j. 5 A 66/2014-21 odmítl, jelikož žalobce před podáním nečinnostní žaloby nevyčerpal prostředek k ochraně před nečinností správního orgánu podle § 80 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“).
23. Městský soud ověřil ze správního spisu, že služební funkcionář obdržel shora specifikovanou žádost žalobce dne 19. 12. 2013. Z citované právní úpravy § 175 odst. 5 ZSP a § 190 odst. 8 věta první ZSP vyplývá povinnost správních orgánů rozhodnout ve lhůtách zde uvedených (služební funkcionář byl povinen rozhodnout do 30 dnů a ve složitějších případech do 60 dnů od doručení podání, žalovaný byl povinen rozhodnout o odvolání ve lhůtě bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání). Uvedené lhůty dodrženy nebyly. Samotné nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správních orgánů však nemůže být důvodem pro zrušení rozhodnutí, pokud ZSP takový důsledek s nedodržením pořádkové lhůty nespojuje. V daném případě jsou uvedené lhůty jednoznačně lhůtami toliko pořádkovými, s jejich nedodržením ZSP není spojen žádný následný represivní důsledek. Vzhledem k tomu, že ZSP nedisponuje právní úpravou ochrany před nečinností, je třeba aplikovat v tomto směru právní úpravu podpůrnou, upravenou správním řádem, neboť se zmeškáním pořádkové lhůty je spojen pouze jediný důsledek, kterým je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 1, 3 správního řádu. Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Ze správního spisu

vyplývá, že této možnosti žalobce využil až dne 13. 8. 2014 (viz správní spis č. I. 232-233), což učinil až následně, po odmítnutí žaloby soudem.

24. Lze shrnout, že zmeškání pořádkové lhůty uvedené v ZSP pro vydání rozhodnutí služebního funkcionáře i žalovaného nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nadto žalobce ani blíže nekonkretizuje, jak mu tím bylo zasaženo do práv, resp. zda a jaký negativní důsledek v jeho právech opožděné vydání rozhodnutí vyvolalo. Pouze taková vada řízení by mohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. V daném případě však takový důsledek městský soud neshledal.
25. Z povahy věci se městský soud následně zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí žalovaného je zatíženo vadou, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu z 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, (publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz) je mezi takové vady třeba řadit i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Soud je tedy povinen přihlížet k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů z moci úřední, tedy aniž by žalobce nepřezkoumatelnost ve své žalobě konkrétně namítal. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů se jedná zejména v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona.
26. V daném případě žalobce *v prvním žalobním bodu* namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opomenul se vypořádat s jeho námitkou, kterou brojil proti vznesené námitce promlčení služebního funkcionáře. S touto námitkou se městský soud s žalobcem ztotožnil.
27. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce v odvolání ze dne 17. 9. 2014, které bylo doručeno správnímu orgánu dne 22. 9. 2014 (které se nachází ve správním spisu na stranách 4 a 5), v I. bodu namítal proti uplatněnému promlčení odvolací námitku tohoto znění: „*[s]lužební funkcionář vznesl námitku promlčení s odkazem na ustanovení § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru, protože 3letá lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru marně uplynula dne 17. 12. 2013. Služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že promlčeny jsou všechny nároky, které vznikly do 17. 12. 2010, a že do tohoto data vznikl pouze nárok na služební příjem za službu přesčas konanou do konce měsíce srpna 2010. V rozporu s tímto konstatováním služební funkcionář zároveň uvedl, že „s ohledem na institut promlčení a ekonomiku řízení nebylo ani prokazováno, že nařízená služba přesčas do konce měsíce srpna 2010 byla nařízena v důležitém zájmu služby“. Že se nejedná o omyl, dokazuje skutečnost, že v další části odůvodnění je uvedeno, že „Za období září až prosinec 2010 byl žadateli nařízen výkon služby přesčas pouze dne 14. 11. 2010“. Vzhledem k tomu, že podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru je možno nárok na služební příjem za službu přesčas poskytnout v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas, bylo nutno do doby, v níž byla konána služba přesčas, zahrnout také měsíc srpen, v němž jsem skutečně konal službu přesčas v rozsahu 5 hodin dne 28. 8. 2010.“*
28. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že původní II. výrok rozhodnutí služebního funkcionáře: „*o poskytnutí služebního příjmu za nařízenou službu přesčas konanou dle § 54 odst. 1 zákona kalendářním roce od 1. 1. 2010 do 17. 12. 2010, namítám promlčení, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí dle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru 3 roky, není-li stanoveno, jinak a marně uplynula 17. 12. 2013*“ žalovaný změnil výrokem I. bod 2., takto: „*o poskytnutí služebního příjmu za nařízenou službu přesčas*

v důležitém zájmu služby konanou podle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru v kalendářním roce od 1. ledna do 31. srpna 2010, u které se dovolávám podle § 206 odst. 1 zákona o služebním poměru práva promlčení, protože lhůta pro uplatnění peněžitých nároků ze služebního poměru činí podle § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru 3 roky, není-li stanoveno, jinak, a marně uplynula“. Odůvodněním uvedené změny se však žalovaný na str. 3 až 28 napadeného rozhodnutí nijak nezabýval, potažmo v rozhodnutí nejsou vůbec uvedeny důvody, které vedly k závěru o změně rozhodnutí služebního funkcionáře, kterou je krácení délky namítnutého promlčení z původního období „do 17. 12. 2010“, na období „do 31. srpna 2010“, a rovněž nejsou vypořádány námitky, jimiž se žalobce domáhal nároku za měsíc srpen 2010, konkrétně za přesčasovou službu vykonanou dne 28. 8. 2010.

29. Vysvětlení k uvedené námitce poskytl žalovaný na str. 3 ve vyjádření k žalobě, když uvedl: „*k otázce promlčení je nutné uvést, že podle § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku, který připadá na každou tuto hodinu služby bez služby přesčas v kalendářním měsíci, v němž službu koná, jestliže mu bezpečnostní sbor neposkytne náhradní volno v době 3 kalendářních měsíců po výkonu služby přesčas nebo v jinak dohodnuté době. To znamená, že nárok na poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas vzniká prvním dnem 4. kalendářního měsíce následujícího po výkonu služby přesčas. Uplatnil-li žalobce svůj nárok u prvostupňového služebního funkcionáře podáním ze dne 17. 12. 2013, lze na základě § 207 odst. 1 zákona o služebním poměru vzhledem k výše uvedenému dospět k závěru, že jsou promlčeny všechny nároky za službu přesčas konanou do konce srpna 2010. Pokud byla takto uplatněná námitka promlčení, nebylo v případě žalobce nezbytné zabývat se okolnostmi výkonu služby přesčas v období od 1. 1. 2010 do 31. 8. 2010.*“
30. Vzhledem ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí ve svém odůvodnění postrádá jakoukoli úvahu žalovaného k závěru krácení námitky promlčení, ani nevypořádává žalobcovu konkrétní námitku k této otázce, nýbrž důvod je obsažen až ve vyjádření k žalobě, soud nemohl konstatovat jinak, než že takovou vadu nelze tímto způsobem zhojit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71).
31. Ačkoliv soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, shledává vhodným *k námitkám ve druhém žalobním bodu* uvést, že z citované právní úpravy je zřejmé, že podle § 54 odst. 1 ZSP může být služba přesčas v maximálním rozsahu 150 hodin v kalendářním roce nařízena pouze *v důležitém zájmu služby* (mimo případy krizového stavu nebo výjimečné případy ve veřejném zájmu dle § 54 odst. 2 ZSP, kdy lze nařídit službu přesčas i nad rámec tohoto limitu; tato námitka však nastolena není). V takovém případě nedochází k navýšení služebního příjmu, neboť při jeho stanovení je již s případnými přesčasovými hodinami počítáno (§ 112 odst. 2 ZSP). Pokud však přesčasové hodiny uvedený limit přesáhnou, má příslušník nárok buď na náhradní volno, nebo na poměrnou část příslušného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku. Na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 ZSP má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která byla nařízena v rozporu se zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013 - 41).
32. Ze správního spisu lze seznat a to z jednotlivých výkazů k osobě žalobce, kdy podle správních orgánů žalobce sloužil přesčas, a to určením dnů a rozmezím konkrétních časů v rámci těchto dnů (viz správní spis na č. l. 5-13, č. l. 158-160, č. l. 177-178 a č. l. 228).

Jednotlivá „Oznámení o nařízení služby nad základní dobu služby v týdnu nebo práce přesčas“ jsou založena ve správním spisu na č. l. 14-137a č. l. 229, datovaná jsou v rozmezí období od 24. 2. 2008 do 5. 2. 2010 (viz správní spis č. l. 14-102), a další již nedatovaná, se nachází ve správním spisu na č. l. 103-137 a na č. l. 229; i zde jsou jmenováni příslušníci s osobními evidenčními čísly, mezi nimiž je i žalobce, s přiřazenou konkretizovanou dobou práce přesčas v jednotlivých dnech s počtem hodin, a v nich důvody pro nařízení služby přesčas byly tyto: „nařízeno v důležitém zájmu služby k zajištění hlídkové služby, plynulého odbavování a organizování služby v I. oddělení.“ (viz správní spis č. l. 14-30, 33-35, 37, 40, 45, 47, 51, 53-57, 66, 70-74, 78-79, 83-85, 87, 91, 93, 95, 102, 108, 111), nebo „nařízeno v důležitém zájmu služby k zajištění hlídkové služby, plynulého odbavování a organizování služby v I. a II. oddělení.“ (viz správní spis č. l. 31, 36, 38-39, 41-44, 46, 49-50, 52, 65, 67-68, 75-77, 80-82, 86, 88-90, 92, 94, 96-101, 103-107, 109-110), nebo „nařízeno v důležitém zájmu služby k zajištění hlídkové služby, plynulého odbavování a organizování služby ve II. oddělení při policejní akci ETAN“ (viz správní spis č. l. 32), nebo „nařízeno v důležitém zájmu služby k zajištění hlídkové služby, plynulého odbavování a organizování služby při akci „KRIZE““ (viz správní spis č. l. 48), nebo „nařízeno v důležitém zájmu služby k zajištění hlídkové služby, plynulého odbavování a organizování služby v I. a II. oddělení v rámci akce CZ PRESS“ (viz správní spis č. l. 58-60, 63-64), nebo „nařízeno v důležitém zájmu služby k zajištění hlídkové služby, plynulého odbavování a organizování služby v I. oddělení v rámci akce CZ PRESS“ (viz správní spis č. l. 61-62), nebo „nařízeno v důležitém zájmu služby k zajištění hlídkové služby, plynulého odbavování a organizování služby ve II. oddělení.“ (viz správní spis č. l. 69), nebo „nařízena práce přesčas v důležitém zájmu zajištění služby ICP - hlídkové služby v rámci policejního opatření „ANDĚL 2010“ - R V ICP č. 15/2010“ (viz správní spis č. l. 112), nebo „nařízena práce přesčas v důležitém zájmu zajištění služby ICP - hlídkové služby, plynulého odbavování v I. oddělení“ (viz správní spis č. l. 113, 117-121, 124-127, 129, 133, 137 a 229), popř. „v II. oddělení“ (viz správní spis č. l. 122-123, 128, 134-135), nebo „nařízena práce přesčas v důležitém zájmu zajištění služby ICP - hlídkové služby, plynulého odbavování v I. a II. oddělení“ (viz správní spis č. l. 114-116, 130-132), nebo „nařízena práce přesčas dle Rozkazu V ICP č. 4/2012 – akce „TRANZIT““ (viz správní spis č. l. 136). V tabulce nazvané „Analýza přesčasové práce – pprap. HÁJEK Dušan OEČ: 266969“ (viz správní spis č. l. 199-212 s doplněním na č. l. 230) je k jednotlivým dnům přiřazen počet hodin, jejich časové rozmezí, zda je přesčas placen či nikoli, vlastní důvod přesčasu se zkratkami „PN“, OČR, „ŘD“, „ŠK“, „STV“, „SV“, „DK“, „SZK“, „Svatba“, „OZP“, „JK“, „NV“, „ŘD“, „Stáž-OMZ“, v poznámce jsou uvedena služební čísla jednotlivých příslušníků a k nim přiřazena zkratka nepřítomnosti, s legendou zkratk: PN=pracovní neschopnost, OČR=ošetřování člena rodiny, ŘD=řádná dovolená, ŠK=školení, STV=studijní volno, SV=služební volno, DK=dárcovství krve, SZK=služební zkouška, Svatba=svatba vlastní, OZP=ozdravný pobyt, JK=jazykový kurz, NV=náhradní volno, ŘD=řádná dovolená, Lékař=zdravotní prohlídka.

33. Ze záznamu správního orgánu ze dne 4. 9. 2014 vyplývá, že na Inspektorátu cizinecké policie Praha –Ruzyně byl prověřen výpis z aktualit I. oddělení ze dne 4. 1. 2012, o kterém se zmiňuje žalobce v žádosti o poskytnutí služebního příjmu za službu přesčas, k němuž byl zjištěn text od npor. Mgr. T., zástupce vedoucího I. oddělení, který zněl: „04.01.2012 Jak již bylo uvedeno 2.1.2012, vzhledem k personálnímu stavu II. Oddělení budeme vypomáhat každou směnu cca 10 policisty. Jedná se prozatím o přesčasové hodiny do fondu 150 hodin (tzn. že se nejedná o placený přesčas). Vzhledem k tomu, že o tyto přesčasy není z pochopitelných důvodů velký zájem a s ohledem na vaše potřeby v době volna si každý nahlásí

alespoň 1 přesčas do II. Oddělení v níže uvedených termínech. V neděli 8.1.2012 doplním zbytek, kdo se nenahlásil.“ K uvedenému textu pisatel záznamu uvádí, že tato informace byla publikována na internetových stránkách Inspektorátu cizinecké policie, jednalo se o interní sdělení s informativním charakterem pro policisty, které nemělo žádnou právní relevanci ve vztahu k nařizování služby přesčas (viz správní spis č. I. 236).

34. Soud shledává vhodným a účelným při novém posuzování výše popsaného skutkového stavu upozornit, že pokud byl nařízen žalobci výkon služby přesčas z důvodu, že jiný příslušník útvaru čerpal dovolenou a proto ho žalobce měl zastoupit (v daném případě se jednalo o 17 příslušníků, kterým dovolenou správní orgán odsouhlasil), pak v takovém případě se nemůže jednat o legitimní důvod nařízení služby přesčas v souladu s § 54 odst. 1 ZSP žalobci, neboť nařizování a čerpání dovolené je zcela běžnou záležitostí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 As 27/2017-31).
35. Žalovaný na str. 27 napadeného rozhodnutí uvedl, že do 25. dne v měsíci se vytváří plány služeb na příští měsíc a pokud příslušník požádal o určení dovolené po tomto datu, jedná se o dovolenou dopředu nepředvídatelnou; k tomuto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41. V návaznosti na uvedený odkaz v odůvodnění rozhodnutí soud upozorňuje, že v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud na straně 47 dovedl, že pod pojem „výjimečnosti“ lze podřadit např. momentální indispozici či absenci některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny, avšak nikoli předem naplánovanou dovolenou. Čerpání dovolené jednoho příslušníka (v dané věci se jednalo o 17 příslušníků) proto by nebylo samo o sobě relevantním důvodem pro nařízení služby přesčas jinému příslušníku. Čerpání dovolené je natolik běžnou součástí služby u policejního sboru, že je věcí státní správy policie, aby vyřešila personální otázky fungování policie tak, aniž by jen z důvodu čerpání dovolené u jednoho příslušníka byla jinému příslušníku nařizována služba přesčas.
36. K situaci, kdy dochází k zástupu za příslušníky, kterým bylo uděleno služební volno, městský soud rovněž považuje za vhodné zmínit, že takové volno se poskytuje za každou hodinu služby přesčas nad 150 hodin v kalendářním roce (§ 125 odst. 1 ZSP), a pokud není náhradní volno poskytnuto v zákonem určené době, příslušník má nárok na peněžní plnění popsané v zákoně. Uvedené řešení však rovněž nepředstavuje důležitý zájem služby ve smyslu § 54 odst. 1 ZSP, nýbrž se jeví jako nežádoucí reakce na napjatou personální a finanční situaci sboru. Z konstantní judikatury, např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41, lze seznat, že trvalý či dlouhodobý nedostatek příslušníků není způsobilým důvodem pro nařízení služby přesčas v souladu s § 54 odst. 1 ZSP.
37. Ohledně zástupu za příslušníka, který nebyl nepřítomen z důvodu pracovní neschopnosti, městský soud dále shledává vhodným poukázat na skutečnost, že již Nejvyšší správní soud v minulosti připustil, že nařízení služby přesčas z důvodu nutnosti zastoupit zdravotně indisponovaného příslušníka je možné v souladu s § 54 odst. 1 ZSP. K tomu v bodu [39] rozsudku ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Službu přesčas lze nařídit pouze v důležitém zájmu služby, který je dán jen ve výjimečných případech. Konkrétně se jedná o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru, jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů [...]“*.

38. V daném případě spis obsahuje Analýzu přesčasové práce na č. l. 202 správního spisu. Soud konstatuje, že k ověření skutečnosti, za kterého konkrétního příslušníka z počtu 46 příslušníků tohoto dne měl žalobce konkrétně dne 18. 9. 2011 sloužit přesčasovou službu, musí být porovnány údaje v jednotlivých kolonkách skutečnosti nejen u žalobce, nýbrž i u konkrétního příslušníka. I k této skutečnosti je třeba při novém posouzení věci přihlídnout (viz již zmiňovaný rozsudek ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9 Ads 27/2017-31, v němž Nejvyšší správní soud dovodil znaky služby přesčas, jehož závěry lze rovněž vztáhnout i na předmětnou věc).
39. K otázce nalezení rovnováhy mezi nároky na odůvodnění a dokladovým podložením důvodů pro nařízení služby přesčas soud shledává rovněž vhodným poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41, v němž soud uvedl, že *„pro nařízení služby přesčas je nutné splnit uvedené podmínky, jejichž dodržení tak musí být možné ověřit, aby v řízení ve věcech služebního poměru týkajícího se služebního příjmu příslušníka či jeho výsluhového nároku a v případném soudním přezkumném řízení mohl být učiněn spolehlivý závěr o tom, zda služba přesčas byla nařízena v souladu se zákonem či nikoliv. Proto je nezbytné, aby vedoucí příslušník u každé služby přesčas uvedl konkrétní důvod, proč ji nařídil. S ohledem na zmíněnou neformálnost rozhodování o službě přesčas a její četnost nelze zajisté vyžadovat, aby odůvodnění jednotlivé služby přesčas mělo parametry, které služební zákon stanovuje pro odůvodnění rozhodnutí vydaného v řízení ve věcech služebního poměru. Nicméně po vedoucím příslušníkovi je možné žádat alespoň rámcové vymezení určitého důvodu pro nařízení služby přesčas a stručný písemný záznam o tomto důvodu, například v knize služeb. Takový požadavek umožňuje posouzení zákonnosti nařízení služby přesčas v řízení ve věcech služebního poměru a v soudním řízení správním a zároveň nepřináší výraznější administrativní zátěž, která by ohrožovala plnění jiných úkolů vedoucích příslušníků bezpečnostních sborů.“*
40. Za situace dopředu nepředvídatelné lze považovat např. doprovod člena rodiny do zdravotnického zařízení k vyšetření nebo ošetření, jestliže to nezbytně vyžaduje jeho věk nebo zdravotní stav [§ 70 odst. 2 písm. c) ZSP] či nepředvídané přerušení provozu nebo zpoždění hromadného dopravního prostředku [§ 70 odst. 2 písm. d) ZSP]. Za naopak předvídatelnou situaci lze považovat např. vlastní svatbu, svatbu dětí nebo rodičů [§ 70 odst. 2 písm. g) ZSP]. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63, lze z bodu [39] dovodit, že *„službu přesčas lze nařídít pouze v důležitém zájmu služby, který je dán jen ve výjimečných případech. Konkrétně se jedná o situace, jež nebylo možné předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru, jako například momentální indispozice nebo absence některého z příslušníků ze zdravotních či jiných důvodů nebo předem neočekávaný úkol bezpečnostního sboru, který může být náležitě splněn jen příslušníkem s požadovanou kvalifikací mimo rámec jeho naplánované směny.“* Shodné kritérium lze použít i na hodnocení nařízení přescasu z důvodu zástupu u příslušníka, který čerpá služební volno. Jde-li o důvod čerpání služebního volna nepředvídatelný a náhlý, lze hovořit o naplnění důležitého zájmu služby zahrnujícího znak jisté výjimečnosti. Opačně tomu bude v případě důvodu, o kterém se příslušný služební funkcionář dozvěděl s dostatečným předstihem, např. v případě plánovaného jazykového kurzu, kurzu odborné přípravy či ozdravného pobytu, jimiž přesčasovou službu žalobci žalovaný dne 18. 9. 2011 také ospravedlňuje. Pro posouzení zákonnosti nařízení přescasu jinému příslušníkovi, který má zastoupit příslušníka čerpajícího služební volno, je rozhodné, zda služební volno bylo čerpáno z předvídatelného nebo nepředvídatelného důvodu, proto žalovaným takto ospravedlněné důvody, představují podle soudu

nedostatečně vymezené důvody. Přitom stručně formulovaný důvod čerpání služebního volna u příslušníka, pro jehož zástup je jinému příslušníku nařizována služba přesčas dle § 54 odst. 1 ZSP, nepředstavuje významnější administrativní zátěž, jde o velmi podstatnou informaci právě pro přezkum oprávněnosti důvodů pro nařízení služby přesčas.

41. Ke shora uvedenému soud dodává, že zajistit činnost bezpečnostních sborů v nezbytném rozsahu by mělo být prioritou státu a tomu by měly odpovídat vyčleněné finanční prostředky. I při nedostatku finančních prostředků určených na provoz bezpečnostního sboru musí stát zajistit dodržování zákonnosti služby přesčas, například zvýšením základní doby služby v týdnu či plošným snížením základního tarifu služebního příjmu příslušníků za současného zvýšení jejich počtu tak, aby bylo možné zajistit plnění úkolů bezpečnostního sboru v rámci základní doby služby a zachovat tak výjimečnou povahu přesčasové služby.
42. Pro úplnost lze připomenout, že k otázce nařízení výkonu služby přesčas v rozsahu do 150 hodin v kalendářním roce ve smyslu § 54 odst. 1 služebního zákona existuje již rozsáhlá konstantní judikatura správních soudů, např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126; ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011-126; ze dne 31. 10. 2012, č. j. 4 Ads 15/2012-34; ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4 Ads 11/2013-41; ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015-63, rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 8. 2010, č. j. 10A 34/2010-28; ze dne 5. 10. 2011, č. j. 10A 42/2011-34; ze dne 29. 12. 2011, č. j. 10A 75/2011-23; ze dne 27. 11. 2012, č. j. 10A 48/2012-36, rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. 3 Ad 12/2013, či ze dne 29. 4. 2015, č. j. 9 Ad 8/2012 – 37.
43. S ohledem na výše uvedené městský soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Městský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a), i b) s. ř. s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.
44. Podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v něm se žalovaný v návaznosti na závěry obsažené v tomto rozsudku bude znovu zabývat jednotlivými důvody pro nařizování jednotlivých služeb přesčas žalobci v rozhodném období i odůvodněním, které období považuje za promlčené. Jestliže takové konkrétní důvody nedohledá nebo zjistí, že ve světle judikatury správních soudů nepostačovaly pro nařízení služby přesčas, přizná žalobci za každou neoprávněnou hodinu služby přesčas plnění podle § 125 odst. 1 věty druhé ZSP.
45. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení bude 6 800 Kč. Žalobci bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 9 800 Kč. Soud žalobci nepřiznal požadovaný jeden úkon za zaslání repliky, neboť ji od žalobce nepožadoval a žalobce v ní de facto zopakoval již jednou uvedené.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost jen tehdy, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního

soudu. Kasační stížnost se podává ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení písemného vyhotovení rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. června 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu